

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o zasiłek macierzyński,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt VI Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 grudnia 2016 r., VI Ua 24/16 Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z 9 grudnia 2015 r., IX U (...), zmieniający decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział w S. (organ rentowy) z 24 lutego 2015 r., znak (...), ustalającą podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego dla M. C. (ubezpieczona) na najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za październik 2014 r., przez ustalenie podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego na zadeklarowaną kwotę 7.766,10 zł, w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonej i obciążył ją kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła

ubezpieczona, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Ubezpieczona podniosła, że niezbędne jest ustalenie jednolitej wykładni przepisów art. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) w związku z art. 36 ustawy systemowej, gdyż istnieje potrzeba określenia terminu podlegania dobrowolnym ubezpieczeniom zdrowotnym osób wymienionych w art. 36 ust. 5 ustawy systemowej, czyli osób obejmowanych ubezpieczeniami społecznymi na zasadzie dobrowolności. Potrzeba ustalenia jednolitej wykładni art. 14 w zw. z art. 36 ustawy systemowej wynika z faktu, iż dodając art. 36 ust. 4 do ustawy systemowej ustawodawca w sposób niewystarczający sprecyzował zasady jego stosowania w przypadku osób objętych dobrowolnym ubezpieczeniem, co prowadzi do przyjmowania przez sądy zawężającej wykładni, która godzi w interesy ubezpieczonych i nakłada na nich dodatkowe obowiązki.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczonej organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ zaskarżony wyrok opiera się na wykładni art. 14 ust. 1a w związku z art. 36 ust. 4 ustawy systemowej, zbieżnej z wykładnią dokonaną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., II UK 56/14 (OSNP 2016 nr 6, poz. 75). Pełnomocnik ubezpieczonej nie wykazał, by w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych po dacie wydania przywołanego wyroku Sądu Najwyższego występowała rozbieżność, a tylko wówczas można byłoby mówić o spełnieniu tej przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

r.g.